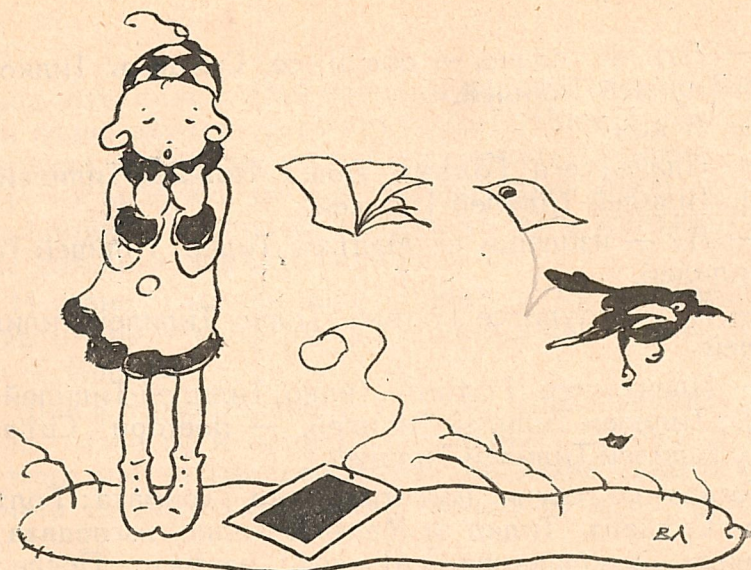

ЗИМЕНЪ ВѢТЪРЪ.

ВѢтъръ вѣе надъ земята,
 Брули голи клони,
 Боже, всичко той размята,
 Гарванитѣ гони.

Шапката ми все отнася,
 И палта развява,
 Колко дни откакъ довтаса,
 А пъкъ не престава!

И ржцетѣ ми помръзватъ,
 Тѣ сега защо сж? —
 Букваря си, плочата си
 Какъ ли съ тѣхъ ще нося?

И защо ли вече иде
 Тая пуста зима,
 Гледай, само вѢтъръ вѣе,
 Снѣгъ поне да има, —

Съ бѣли топки да се биемъ,
 Мечка да направимъ,
 И вмѣсто очи на Меча
 Вжгленъ да поставимъ.